

JAZZ IN NEW YORK

Het is aan de tamme kant geweest in New York de laatste weken en geloof me of niet, ik ben niet veel verder dan „good old Slugs“ geweest voor m'n muzikale vermaak. Er gebeurt verder gewoon zo weinig en ik ben met geen stok naar de Village Gate te slaan om vier, vijf dollar armer te worden om „the electrified Eddie Harris“ te horen. Count Basie's, in Harlem is sinds enige tijd bezig de grote jazz namen weer „uptown“ te brengen. Miles Davis, Max Roach, Dizzy Gillespie en Thelonious Monk hebben er allemaal gespeeld de laatste tijd, maar ik ben natuurlijk niet zo duf om de Count Basie mensen te vragen me de vier dollar entree te besparen. Dus, je begrijpt...

Er gebeuren meer dingen op kleinere schaal in Harlem, vaak voor buurtverenigingen, maar vaak voel je aan, dat je daar nou net niet naar toe moet gaan. Niet dat ik lijd aan zwart-wit paranoia, maar het is vaak niet „kies“ om je zwarte musici-vrienden in een positie te plaatsen dat ze je zouden moeten groeten. En om jullie gerust te stellen wil ik hier nog aan toevoegen, dat ik nooit, alleen of in gezelschap van andere „blanken“, enige moeilijkheden heb gehad in Harlem... „the gleam in the eye“ denk ik dan maar. Alhoewel een „nette“ Amerikaan me voor gek zou houden dat ik in m'n open MG daar rondrij, maar die MG is net oud en gedeukt genoeg dat je erom kan grinniken.

Voordat we terug gaan naar Slugs, nog even laten weten, dat gitarist Larry Coryell een nieuw kwartet gevormd heeft en nu, volgens de berichten, een soort rock-jazz speelt.

ROBIN KENYATTA'S MOODS

De volgende zaken hebben zich in Slugs afgespeeld. Robin Kenyatta had voor het eerst in zijn leven een engagement van een week lang en eindelijk kon hij zich omgeven met spelers van z'n eigen formaat, Rashied Ali achter de drums en Herbie Lewis op bas. Door deze sterke achtergrond was het Robin mogelijk om zich meer in z'n muziek uit te leven en had hij het niet zo druk om alles georganiseerd te houden. Robin is een meester „mood maker“ en z'n composities hebben alle een eigen karakter, wat hij door het hele stuk heen rijgt. Hij is op z'n best in half-vlugge stukken, waarin z'n sterke, maar nooit klagelijke lamenterende toon een nieuw soort blues naar voren brengt. Maar voordat je begint te denken, dat er alleen maar

te klagen is buigt hij de toon om tot een protest, een „statement“. Robin speelt meest alt, maar daarnaast is hij een van de weinige fluitisten, die een werkelijk warme ronde toon 't de fluit kan halen. Bobby Hutcherson was lang genoeg in New York om een week in Slugs te spelen. Hij heeft tegenwoordig regelmatig werk door het hele land. Ik was deze keer erg teleurgesteld. Ik begrijp niet, waarom hij Harold Land in de groep houdt. Land is een slaapverwekker en ik heb 'het vermoeden, dat young Bobby in de val gelopen is, waar zoveel musici voor hem het slachtoffer van geworden zijn...



Bobby Hutcherson

te klagen is buigt hij de toon om tot een protest, een „statement“. Robin speelt meest alt, maar daarnaast is hij een van de weinige fluitisten, die een werkelijk warme ronde toon 't de fluit kan halen. Bobby Hutcherson was lang genoeg in New York om een week in Slugs te spelen. Hij heeft tegenwoordig regelmatig werk door het hele land. Ik was deze keer erg teleurgesteld. Ik begrijp niet, waarom hij Harold Land in de groep houdt. Land is een slaapverwekker en ik heb 'het vermoeden, dat young Bobby in de val gelopen is, waar zoveel musici voor hem het slachtoffer van geworden zijn...

DON AYLER OP ALT

Don Ayler speelde op een zaterdagmiddag. Dan spelen de mensen, die geen clubeigenaar voor een hele week durft te huren. Jammer genoeg was de organisatie zwaar zoek. De halve groep kwam gewoon niet opdagen, zodat ik de muziek waar ik al een tijd op had zitten wachten niet kon horen. Veer verhalen over een geweldige nieuwe pianist en bas-klarinetist kon ik niet op waarheid schatten. Rashied's broer, Mohammed Ali, was de drummer en hij is net zo fel als z'n broer, net zo energiek, in de klasse van de opwindende drummers, zeer super-snel met de handen. Don zelf speelde z'n snerpende trompet en ik moet berichten, dat er niet zoveel vorm aan zat. Hij speelt nu ook alt en klinkt als een afgietsel van z'n broer. Om alles goed te maken was Albert Ayler er ook en we horen hem zo weinig dat dat altijd een bijzondere gebeurtenis is, georganiseerd of niet. Albert speelt nu ook doedelijk en de geluiden die hij daar op maakt, zijn gewoon niet te beschrijven. Don: "It doesn't make sense to try and keep a group together... Whenever there's a chance to play, we'll just play... and see what happens." Voorbeeld van een fatalistische houding, die vrij frequent is in deze kringen. Het was geen totale chaos, meer „creative disorder“ waarin momenten van geweldige muziek werden afgewisseld met snerpende nonsens... maar die bepaalde momenten! McCoy Tyner speelde een hele week in Slugs... een soort energieke neo-bop, waarin iedereen keurig z'n soli blaast. Luisterend naar deze muziek weet ik dat het goeie muziek is, maar ik raak er niet bij opgewonden. Het is alsof er een enorme hoeveelheid energie

NOAH HOWARD'S GRAPPEN

Noah Howard is ook nog steeds verbannen naar de zaterdagmiddagen, hoewel hij wat mij betreft zeker een der interessantste spelers is. Je weet, dat Noah het op de een of andere manier altijd jofel maakt. Vergeleken met Kenyatta — als we het toch over altisten hebben — is Noah opwindender en z'n muziek is ietwat minder gestructureerd. Noah gebruikte veel Afrikaanse en Latijnse ritmen die z'n muziek een vrolijk en opwindend karakter geven, zoals in „Ole Negro“. Hij houdt er ook van grappen te maken met z'n oudere „broers“ en speelt een pure Shepp take-off in „Shepp's Groove“ waar iedereen om zit te grinnelen. Konden we Shepp zelf maar wat vaker horen. Mohammed Ali weer achter de drums en Norris Jones op bas. Voor de rest veel onbekende sitters-in, waarover niet veel te melden is. Yusef Lateef is een vaste gast in Slugs en hoewel ik een tijdje geleden besloten had gewoon niet meer te gaan, kwam ik daar toch op terug. Ik zit daar dan weer luisterend naar een muziek die op het oog heel intens is, maar die er toch niet meer toe schijnt te doen. Yusef probeert van de grond te komen, maar het lukt hem gewoon niet. Goeie muziek, ja zeker, but nothing happening. Iedereen scheen erg met Yusef ingenomen, misschien ligt het aan mij. Er zijn verschillende goeie platen uitgekomen de laatste weken. Een nieuwe Shepp „The Way Ahead“, beslist een van z'n beste. Carla Bley's lange werk „A Genuine Tong Funeral“ met Gary Burton's kwartet, wat onbelangrijk is ten opzichte van Carla's compositie en de blazers, Mike Mantler, Gato Barbieri. Cosmic Music, de eerste plaat uitgebracht door The Coltrane Recording Company, is nu heruitgegeven door Impulse en daar moet beslist naar geluisterd worden. ESP staat op het punt nieuwe platen uit te brengen van Noah Howard, Marzette Watts, Marion Brown, Frank Wright en dat wordt natuurlijk een grote gebeurtenis. En omdat de redactie me, alsmat vraagt om niet over „rock“ te schrijven, kan ik jullie niet vertellen over de band van John Sinclair, bekende schrijver-dichter uit Detroit, enorme fan van alles wat avant-garde jazz is... een band, die ook bezig is „universal music“ te maken. Jazzwereld, heus, we zijn bezig te groeien naar een combinatie rock-jazz, niet op de manier van Gabor Szabo, of Herbie Mann, maar met Pharoah Sanders en de MC5, de Soft Machine en Sun Ra. Als top-Fug Ed Sanders me opbelt en me vraagt waarom Pharoah Sanders nog steeds niet in het rock 'n roll paleis Fillmore East gespeeld heeft, dan geef je dat te denken. Misschien moeten we dat ook eerst in Europa proberen, any ideas? Een goed 1969 aan allemaal... en duim voor dit land... onder president Nixon... ai ai...